

Forslag

til

Lov om ændring af forskellige skattelove.

(Bl. a. om selvangivelsesfristen, afskrivning på dræningsanlæg og beskatningen af dødsboer og arvinger).

Fremsat den 27. november 1975 af *ministeren for skatter og afgifter*.

§ 1.

I *lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten*, jfr. lovbekendtgørelse nr. 350 af 6. juni 1975, som ændret ved lov nr. 310 af 26. juni 1975, foretages følgende ændringer:

1. I § 14 C, stk. 1, ændres „30 pct.“ til: „40 pct.“.

2. § 32 A. affattes således:

„§ 32 A. Ligningsrådet kan fastsætte regler om, at der for bogførings- eller regnskabspligtige personer og dødsboer, hvis indkomstår udløber den 31. december eller senere, gælder en længere frist for indgivelse af selvangivelse end efter statsskattelovens § 22, stk. 1.

Stk. 2. Når særlige grunde taler derfor, kan ligningsmyndigheden, i København og Frederiksberg vedkommende skattedirektorat, give personer og dødsboer udsættelse med indgivelse af selvangivelse.

Stk. 3. Hvis fristen for indgivelse af selvangivelse efter § 22, stk. 1, i statsskatte-loven udløber en fredag eller lørdag, anses indgivelse senest den søndag, der følger nærmest efter fristens udløb, for rettidig.“

§ 2.

I *lov om skattemæssige afskrivninger m. v.*, jfr. lovbekendtgørelse nr. 628 af 30. november 1973, som ændret ved lov nr. 291 af 26. juni 1975, foretages følgende ændringer:

Min. f. skt. og afgifter j. nr. Skd. 2- 22-27-75.

1. § 1, 1. pkt., affattes således:

„De i denne lov givne regler om skattemæssige afskrivninger m. v. finder anvendelse på maskiner, inventar og lignende driftsmidler, der benyttes erhvervsmæssigt, på skibe til erhvervsmæssig brug, på bygninger og på dræningsanlæg på jordbrugsbedrifter.“

2. Efter *afsnit IV A* indsættes:

„Afsnit IV B.

Dræningsanlæg på jordbrugsbedrifter.

§ 29 §. På dræningsanlæg på jordbrugsbedrifter kan der i anskaffelsesåret og hvert af de følgende 9 indkomstår foretages skattemæssig afskrivning med 10 pct. af anskaffelsessummen. Afskrivning kan ikke foretages i det indkomstår, hvor anlægget sælges.

Stk. 2. Fortjenesten ved salg af dræningsanlæg opgøres efter § 29 og beskattes efter § 2, nr. 2, i loven om særlig indkomstskat.“

§ 3.

I § 2, nr. 2, i *lov om særlig indkomstskat m. v.*, jfr. lovbekendtgørelse nr. 521 af 2. oktober 1975, indsættes efter „installationer“: „samt dræningsanlæg“.

§ 4.

I § 2, stk. 2, i *lov nr. 517 af 28. november 1969 om ændring af afskrivningsloven* udgår: „og stk. 7, 2.-4. pkt.“.

§ 5.

Stk. 1. § 1, nr. 1, anvendes, hvor udlejerens død, konkurs eller tvangsakkord eller boligselskabets likvidation er indtruffet den 1. april 1976 eller senere.

Stk. 2. § 1, nr. 2, anvendes første gang ved indgivelse af selvangivelse for indkomståret 1976.

Stk. 3. §§ 2 og 3 har virkning fra og med indkomståret 1976. Ved anvendelsen af afskrivningslovens § 29, stk. 1, 2. og 3. pkt., ses bort fra skattemæssige afskrivninger på dræningsanlægget i indkomståret 1975 eller tidligere.

Stk. 4. § 4 har virkning fra og med ind-

komståret 1970. Bestemmelserne medfører ikke, at der i dødsboer, som er afsluttet, skal foretages en ændret beregning af passivposten eller kildeskattelovens § 33 A for den arving eller længstlevende ægtefælle, som er indtrådt i dødsboets skattemæssige stilling med hensyn til de afskrivningsberettigede bygninger. Ved tilbagebetaling til dødsbo, arving eller længstlevende ægtefælle af et skattebeløb, som er pålagt i medfør af § 2, stk. 2, i lov nr. 517 af 28. november 1969, jfr. § 2, stk. 7, 2.-4. pkt. i lov nr. 183 af 21. maj 1968, tilkommer der den skattepligtige en rente af det betalte skattebeløb på 1 pct. pr. påbegyndt måned fra indbetalingsdagen at regne.

Bemærkninger til lovforslaget.

Lovforslaget går ud på ændring af forskellige skattelove.

I *ligningsloven* foreslås afgiften ved frigivelse af lejebindingsbeløb fra Grundejernens Investeringsfond forhøjet fra 30 til 40 pct. (§ 1, nr. 1), og der stilles forslag om, at ligningsrådet skal kunne fastsætte senere frister end de nuværende for indgivelsen af selvangivelse for bogførings- eller regnskabspligtige personer og dødsboer (§ 1, nr. 2).

I *afskrivningsloven* foreslås indsat bestemmelser, der lovfæster den gældende adgang til afskrivning på dræningsanlæg på jordbrugsbedrifter samt indfører beskatning af genvundne afskrivninger på dette område (§ 2). I tilknytning hertil foreslås også en ændring i *loven om særlig indkomstskat* (§ 3).

Endelig stilles der forslag om ophævelse af en særregel i afskrivningsloven om beskatningen af genvundne afskrivninger hos dødsboer og arvinger, der er indtrådt i boets skattemæssige stilling med hensyn til afskrivningsberettigede bygninger (§ 4).

Til § 1, nr. 1.

Ligningsloven er senest ændret ved lov nr. 310 af 26. juni 1975. Vedrørende den nævnte ændringslov henvises til Folketingstidende 1974-75, sp. 4140, 4805, 6482, 6834; tillæg A 4101, tillæg B 1229, 1393 og tillæg C 641.

Efter ligningslovens § 14 C skal der betales en afgift på 30 pct., når lejebindingsbeløb i Grundejernens Investeringsfond i medfør af boligreguleringslovens § 33, stk. 3, frigives før den normale bindingsperiodes udløb på grund af udlejerens død, konkurs eller

tvangsakkord eller i tilfælde af et boligselskabs likvidation.

Afgiftssatsen på 30 pct. er ikke ændret siden ordningens start i 1967.

Den foreslåede ændring går ud på, at afgiftssatsen forhøjes fra 30 til 40 pct. Den højere sats skal efter forslaget anvendes, når udlejerens død m. v. er indtruffet den 1. april 1976 eller senere, jfr. § 5, stk. 1.

Den foreslåede ændring vil bringe afgiften i et mere rimeligt forhold til den almindelige indkomstskat, som skal betales, når de bundne beløb af andre grunde frigives fra Grundejernens Investeringsfond. Herom nærmere nedenfor.

Det kan oplyses, at der i regnskabsåret 1974-75 er frigivet bindingsbeløb på i alt ca. 10,6 mill. kr. på grund af dødsfald, konkurs m. v. Med den gældende 30 pct. sats er der heraf betalt en afgift på ca. 3,2 mill. kr. Beregnet på 1974-75-grundlaget vil en forhøjelse af satsen fra 30 til 40 pct. medføre et merprovenu på ca. 1 mill. kr.

Ved frigivelse af lejebindingsbeløb efter udløbet af den normale bindingsperiode skal der betales almindelig indkomstskat, jfr. ligningslovens § 14 B, stk. 3. Det samme gælder ved frigivelse efter boligreguleringslovens § 33, stk. 4 og 6. (Frigivelse til dækning af mærdgifter ved vedligeholdelse udover pligtig vedligeholdelse og frigivelse af mindre indbetalinger ved ejendomssalg).

De nye regler fra 19. marts 1974 i boligreguleringslovens § 33, stk. 4, 2. pkt., om frigivelse til dækning af udgifter til forbedringsarbejder, (installation af centralvarme, forbedring af sanitære instal-

F. t. l. vedr. forskellige skattelove.

lationer, forbedring af køkkener m. v.) er ikke henført under afgiftspligtigt efter ligningslovens § 14 C. Det skyldes bl. a., at udlejeren på samme måde som med hensyn til de i § 33, stk. 4, 1. pkt., omhandlede vedligeholdelsestilfælde vil have mulighed for at tage sine indkomst- og beskatningsforhold i betragtning, når han træffer beslutning om sådanne forbedringsarbejder. Forholdet adskiller sig i denne henseende på afgørende vis fra de situationer (død, konkurs, tvangsakkord eller et boligselskabs likvidation), der udløser afgiftspligt efter ligningslovens § 14 C.

Til § 1, nr. 2.

For personer og dødsboer udløber fristen for indgivelse af selvangivelsen den 15. februar, jfr. statskattelovens § 22, stk. 1. Når særlige grunde taler derfor, kan ligningsmyndigheden dog efter ansøgning indrømme udsættelse med indgivelsen, jfr. ligningslovens § 32 A.

På baggrund af denne bestemmelse følger langt de fleste af landets kommuner i dag den praksis, at man rutinemæssigt giver udsættelse med indgivelse af selvangivelsen efter et skematisk system, udrbejdet af skatteinspektørforeningen. Bogførings- eller regnskabspligtige skatteydere kunne således med hensyn til selvangivelsen for 1974 afhængig af skatteyderens fødselsdato opnå udsættelse med indgivelse af selvangivelse til datoer i perioden mellem den 3. marts og 5. maj. Ved udarbejdelsen af dette skematiske udsættelsessystem har man søgt at give de skattepligtige og revisorer mulighed for en hensigtsmæssig tilrettelæggelse af arbejde med selvangivelsen, ligesom man har taget et rimeligt hensyn til ligningsarbejdet.

Gældende praksis med hensyn til udsættelse har imidlertid været udsat for kritik fra forskellig side. Således er det blevet anført, at forvaltningen af bestemmelsen ikke er ensartet, idet ikke alle lændets kommuner anvender det ovenfor nævnte henstandssystem. Og selv om ordningen bygger på, at der automatisk bliver givet henstand, kræver den dog en individuel ansøgning om udsættelse. Ordningen er således både for den enkelte skatteyder eller hans revisor og for de lokale ligningsmyndigheder ret arbejdskrævende og forbundet med ikke helt ubetydelige omkostninger.

Det foreslås derfor, at der indføres hjemmel til at give bogførings- eller regnskabspligtige skatteydere (personer og dødsboer) en ansøgningsfri udsættelse med indgivelse af selvangivelsen. Det foreslås endvidere, at det overlades til ligningsrådet at fastsætte de nærmere regler for denne henstandsordning. Ordningen bør som hidtil baseres på, hvad der er

foreneligt med ligningsarbejdets tilrettelæggelse og rettidige tilendebringelse. Man har i den forbindelse forudsat, at ordningen, forinden den iværksættes, forhandles med kommunerne.

De nye forenklede regler om udsættelse med indgivelse af selvangivelsen skal kun gælde for skattepligtige, hvis indkomstår afsluttes pr. 31. december eller senere.

Der skal som hidtil være hjemmel til, at der kan indrømmes udsættelse (eller yderligere udsættelse) i særlige tilfælde efter tilladelse fra den lokale ligningsmyndighed, (forslagets § 32 A, stk. 2). Ligningsmyndigheden bør i den forbindelse tage skyldigt hensyn til ligningsarbejdets praktiske tilrettelæggelse.

Skatteydere, der ikke er bogførings- eller regnskabspligtige, og som ønsker udsættelse, må i alle tilfælde som hidtil indsende en begrundet ansøgning om udsættelse. En imødekommelse af en individuel ansøgning om udsættelse vil kun kunne finde sted i særlige tilfælde, f. eks. ved skatteyderens piudselige sygdom.

Den nye bestemmelse skal kunne anvendes for de selvangivelser, der skal indleveres for indkomståret 1976, hvor den normale indleveringsfrist ellers vil være den 15. februar 1977, jfr. § 5, stk. 2.

For så vidt angår skattepligtige selskaber og foreninger m. v., gælder der særlige frister for indgivelse af selvangivelse, som er fastsat i selskabsskattelovens § 27, stk. 1. Disse skattepligtige omfattes ikke af lovforslaget.

Reglen i stk. 3 svarer til den gældende § 32 A, stk. 2. Bestemmelsen udskyder fristen for indgivelse af skattepligtige personers selvangivelse til søndag, når udløbet af den oprindelige frist falder på en fredag eller lørdag. Efter administrativ praksis anses en selvangivelse, der er ligningsmyndigheden i hænde med morgenposten den følgende mandag, dog for at være rettidigt indgivet. Udløber fristen for aflevering af selvangivelsen dagen før en helligdag, gælder det samme, således at selvangivelsen anses for rettidigt afleveret, når den er myndigheden i hænde den følgende søgnedag, jfr. således skattedepartementets cirkulære af 19. september 1975 om ændring af skattekontrolloven.

Det forudsættes, at ligningsrådet indarbejder disse regler i det nye henstandssystem, på den måde at de nye afleveringsfrister ikke kommer til at udløbe en fredag, lørdag eller dagen før en helligdag.

Til § 2.

Afskrivningsloven er senest ændret ved lov nr. 291 af 26. juni 1975. Vedrørende den nævnte

ændringslov henvises til Folketingstidende 1974-75, sp. 74, 1893, 6364, 6581, tillæg A 465, tillæg B 785 og tillæg C 603.

Med hjemmel i statsskattelovens § 6 a er det efter administrativ praksis tilladt at afskrive med 10 pct. årligt på anskaffelsestallet for dræningsanlæg på jordbrugsbedrifter. Ved jordbrugsbedrifter forstås bedrifter, der anvendes til skovbrug, landbrug, erhvervsgartneri, erhvervsfrugtavl, planteskole eller lignende jordbrugsvirksomhed. Procenten er af praktiske grunde fastsat uden hensyn til det enkelte dræningsanlægs art og formodet levetid.

Man har imidlertid konstateret, at der ved salg af landbrugsejendomme med dræningsanlæg undertiden fastsættes en pris for anlægget, der endog væsentligt overstiger den nedskrevne værdi. Dette skyldes nok til en vis grad, at der i dag ikke er hjemmel til at beskatte forskellen mellem anlæggets salgssum og den nedskrevne værdi (genvundne afskrivninger). Af skattemæssige grunde vil sælger og køber således være interesseret i, at en formodningsmæssig stor del af salgssummen for en ejendom kan henføres til dræningsanlægget.

På denne baggrund har man fundet det rimeligt, at der fastsættes regler for beskatning af en eventuel fortjeneste ved salg af dræningsanlægget, der svarer til den beskatning, der gælder ved afhændelse af afskrivningsberettigede bygninger. Den gældende afskrivning på 10 pct. årlig har man efter henstilling fra ligningsrådet fundet det mest praktisk at bibeholde.

Når den årlige afskrivning således udgør 10 pct. af anskaffelsestallet, vil afskrivningens størrelse være konstant år for år. Ligesom ved afskrivninger på bygninger og installationer kan der i anskaffelsesåret afskrives med de fulde 10 pct. uden hensyntagen til erhvervstidspunktet. I afhændelsesåret kan der til gengæld ikke foretages nogen afskrivning. Afskrivningen er bunden, hvorved forstås, at afskrivningsperioden ikke kan forlænges, ved at afskrivning undlades i enkelte år.

Udgifter til forbedring behandles som en anskaffelsestallet og afskrives over 10 år.

Med hensyn til beskatning af genvundne afskrivninger henviser lovforslaget til afskrivningslovens § 29 om opgørelse af fortjenesten ved salg af afskrivningsberettigede bygninger eller installationer. Den fortjeneste, det kan komme på tale at beskattes, opgøres herefter som forskellen mellem på den ene side dræningsanlæggets salgssum og på den anden side anskaffelsestallet med fradrag af samtlige foretagne afskrivninger. Den skattepligtige fortjeneste kan dog højst udgøre et beløb, der svarer til de afskrivninger, der er foretaget fra og med indkomst-

året 1976, jfr. § 5, stk. 3. Den herved konstaterede fortjeneste beskattes efter reglerne i § 2, stk. 1, nr. 2, i lov om særlig indkomstskat.

Til § 3.

Lov om særlig indkomstskat m. v. er senest ændret ved lov nr. 288 af 26. juni 1975. Forslaget er således omtalt i Folketingstidende 1974-75, sp. 1701, 2607, 5913, 5973; tillæg A 5273, tillæg B 625, tillæg C 473.

Efter forslaget skal den fortjeneste, der indvindes ved salg af et dræningsanlæg, beskattes som særlig indkomst. Som nævnt ovenfor opgøres fortjenesten efter reglerne i afskrivningslovens § 29.

Til § 4.

Lov nr. 517 af 28. november 1969 om ændring af afskrivningsloven er således omtalt i Folketingstidende 1969-70, sp. 631, 979, 1483, 1556; tillæg A 859, tillæg B 141 og tillæg C 48.

Den foreslåede ændring i loven af 28. november 1969 angår de i denne lovs § 2, stk. 2, indeholdte særregler for beskatning af genvundne afskrivninger på driftsbygninger og installationer for dødsboer og for arvinger, der indtræder i boets skattemæssige stilling.

I 1968 gennemførtes en omfattende ændring af reglerne om afskrivninger på driftsbygninger m. v. (lov nr. 183 af 31. maj 1968). Herved blev bl. a. de hidtidige bestemmelser om ekstra afskrivning på driftsbygninger afløst af regler om forhøjede afskrivninger i de første 10 år efter erhvervelsen af en driftsbygning. Den 15. marts 1968 kom til at danne skæringsdag mellem de gamle og de nye afskrivningsregler.

Samtidig gennemførtes nye regler om beskatning af genvundne afskrivninger i forbindelse med salg af driftsbygninger. Hvor den skattepligtige som følge af afskrivninger på driftsbygningen ved salg konstaterede en fortjeneste (genvundne afskrivninger), blev denne fortjeneste efter de gamle regler kun beskattet, hvis der var foretaget ekstraafskrivninger, forlods afskrivninger eller forskudsafskrivninger på bygningen. Var der kun afskrevet ordinært, beskattede man derimod ikke fortjenesten. Efter de nye regler om højere afskrivninger i de første 10 år efter erhvervelsen af driftsbygningen, beskatter man altid en eventuel fortjeneste i form af genvundne afskrivninger.

I tilknytning til lovændringen i 1968 blev der givet overgangsregler, der sikrede, at en skattepligtig, som havde erhvervet bygningen inden skæringsdagen den 15. marts 1968, ikke blev beskattet af genvundne afskrivninger vedrørende tiden før

skatteåret 1969-70, hvis han i skatteåret 1968-69 eller tidligere ikke havde foretaget andet end ordinære afskrivninger på bygningen.

I visse tilfælde skulle den skattepligtige imidlertid kunne vælge at fortsætte med de gamle ekstraafskrivninger også efter de nye regler ikrafttræden, og ved lov nr. 39 af 20. februar 1969 blev det derfor bestemt, at en fortjeneste i form af genvundne afskrivninger, der vedrørte tiden forud for skatteåret 1969-70, dog skulle inddrages under beskatning, hvis der i det nævnte skatteår eller senere blev foretaget sådanne ekstraafskrivninger på bygningen.

I forbindelse med overgangen til kildeskat og de nye regler om dødsbobebskatning i 1970, blev der i afskrivningsloven indsat en ny bestemmelse, § 24 A om dødsboer og succederende arvingers adgang til at foretage skattemæssige afskrivninger på bygninger, der tilhørte afdøde (lov nr. 122 af 29. marts 1969). I henhold til § 24 A kan dødsboet, uanset hvornår afdøde har anskaffet den pågældende bygning, samt arvinger, der succederer i boets skattemæssige stilling, altid benytte de høje begyndelsesafskrivninger, jfr. afskrivningslovens § 22. Dødsboers og de succederende arvingers høje begyndelsesafskrivninger minder på mange måder om de ovenfor nævnte ekstraafskrivninger, og på den baggrund blev det ved loven af 28. november 1969 i § 2, stk. 2, bestemt, at dødsboer og succederende arvinger altid skal beskattes af samtlige genvundne afskrivninger, selv om der før skatteåret 1969-70 kun er afskrevet ordinært på bygningen.

Herved beskatter man imidlertid dødsboet og de succederende arvinger hårdere end afdøde. Afdøde ville jo, hvis han alene havde foretaget ordinære afskrivninger, ved et salg ikke være blevet beskattet af afskrivninger, der vedrører tiden før skatteåret 1969-70. Denne forskelsbehandling harmonerer dårligt med de almindelige regler indenfor dødsbobebskatningen. Herefter indtræder dødsboet (og den succederende arving) som hovedregel fuldt ud i afdødes skattemæssige stilling.

Det er vanskeligt at begrunde den skattemæssige særbehandling med hensyn til genvundne afskrivninger, som dødsboerne og de succederende arvinger er blevet undergivet ved loven af 28. november 1969. Ovenfor er det nævnt, at der er en vis lighed mellem de tidligere ekstraafskrivninger og de afskrivningsregler, der gælder for dødsboer og de succederende arvinger. Der er imidlertid også væsentlige forskelle mellem de to former for afskrivning, idet dødsboerne og de succederende arvinger foretager begyndelsesafskrivningerne på grundlag af den værdi, hvortil bygningen er nedskrevet i tiden indtil dødsfaldet henholdsvis udlægget, medens ekstra-

afskrivningen foretages på grundlag af den oprindelige anskaffelsessum. Alt taget i betragtning synes sammenligningen mellem de to former for afskrivning ikke med rimelighed at kunne begrunde en så væsentlig skattemæssig forskelsbehandling, som der her er tale om.

På grundlag af det anførte foreslås det, at den nævnte særregel ophæves, således at dødsboer og succederende arvinger ikke skal beskattes af genvundne afskrivninger fra tiden før skatteåret 1969-70, når afdøde alene har afskrevet ordinært.

Det foreslås endvidere, at ændringen får virkning allerede fra indkomståret 1970, hvor den skærpede beskatningsregel blev indført.

Ved at tillægge ændringen virkning fra 1970 vil boer og arvinger, der allerede er blevet ramt af den hårdere beskatningsregel, kunne kræve beskatningen omgjort, og forlange det for meget betalte refunderet.

Skattemyndighederne vil ikke være i stand til selv at finde frem til samtlige de dødsboer og succederende arvinger, der er blevet beskattet af genvundne afskrivninger med hjemmel i § 2, stk. 2, i loven af 28. november 1969.

Det må her tages i betragtning, at forslaget kun får betydning, hvor der ikke er foretaget ekstra, forlods- eller forskudsafskrivning.

Hvor ligningsmyndighederne har kendskab til, at en sådan beskatning har fundet sted, må ligningsmyndigheden naturligvis være forpligtet til at egen drift at tage beskatningen op til ændring; men herudover må det overlades til det enkelte bo, dets advokat eller revisor eller vedkommende arving selv at rette henvendelse til ligningsmyndigheden om en sådan revision.

Hvor de genvundne afskrivninger på bygninger er medregnet ved opgørelsen af dødsboets skattepligtige indkomst, medfører forslaget, at den for meget betalte skat tilbagebetales til fordeling mellem arvingerne i boet.

Hvis beskatningen af genvundne afskrivninger ikke har fundet sted i boet, men først udløses, når bygningen afhændes af den arving eller længstlevende ægtefælle, som får den udlagt, har man fundet det rimeligt og praktisk, at der ikke foretages en ændring af den foretagne passivering efter kildeskatteovens § 33 A og dermed heller ikke en ny deling af bomassen og en ny arveafgiftsberegning, jfr. forslagets § 5, stk. 4, 2. pkt. En ændret passivering ville nemlig i visse tilfælde medføre, at den succederende arving eller ægtefælle blev stillet ringere end efter de gældende regler. Reglen om, at § 4 ikke skal medføre nogen ændring i passiveringen — og dermed en anden deling af boet og arveafgiftsberegning

— får alene betydning for allerede afsluttede boer. I boer, der sluttes efter lovens ikrafttræden, vil de nye regler i § 4 naturligvis skulle tages i betragtning ved afslutningen af boet og dermed også ved beregningen af passivposter, der indgår i den endelige boopgørelse.

Har udlægsmodtageren solgt ejendommen, medfører forslaget, at skatten af de genvundne afskrivninger skal tilbagebetales denne. Hvis udlægsmodtageren endnu ikke har solgt, følger det af forslaget,

at de genvundne afskrivninger ikke vil blive beskattet den dag, bygningen afhændes.

Endelig foreslås det, at det skattebeløb, som skal tilbagebetales, forrentes med 1 pct. pr. påbegyndt måned fra indbetalingsdagen at regne. Procenten svarer til den, der iøvrigt gives til personer ved tilbagebetaling af for meget betalt skat.

Forslaget antages ikke at få nogen mærkbar provenumæssig betydning.

Bilag 1.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov.

Gældende ligningslov.

(Lovbekendtgørelse nr. 350 af 6. juni 1975, som ændret ved lov nr. 310 af 26. juni 1975).

1.

§ 14 C. Af beløb, der frigives efter boligreguleringslovens § 33, stk. 3, svares en afgift til statskassen på 30 pct. Afgiften beregnes af det frigivne beløb, afrundet nedad til nærmeste med 100 delelige kronebeløb.

2.

§ 32 A. Ligningsmyndigheden, i Københavns og Frederiksberg kommune vedkommende skattedirektorat, kan, hvor særlige grunde taler derfor, indrømme udsættelse med indgivelse af selvangivelse for personer og dødsboer, for så vidt dette er foreneligt med ligningsarbejdets tilrettelæggelse og rettidige tilendebringelse.

Stk. 2. Hvis en af fristerne for indgivelse af selvangivelse efter § 22, stk. 1, i lov nr. 149 af 10. april 1922 om indkomst- og formueskat til staten udløber en fredag eller en lørdag, anses indgivelse senest den søndag, der følger nærmest efter fristens udløb, for rettidig.

Gældende afskrivningslov.

(Lovbekendtgørelse nr. 628 af 30. november 1973, som ændret ved lov nr. 291 af 26. juni 1975).

1.

§ 1. De i denne lov givne regler om skattemæssige afskrivninger m. v. finder anvendelse på maskiner, inventar og lignende driftsmidler, der benyttes erhvervmæssigt, på skibe til erhvervmæssig brug samt på bygninger. Reglerne gælder desuden, hvor de næste aktiver benyttes til forsøgs- eller

Lovforslaget.

1. I § 14 C, stk. 1, ændres „30 pct.“ til: „40 pct.“.

2. § 32 A. affattes således:

§ 32 A. Ligningsrådet kan fastsætte regler om, at der for bogførings- eller regnskabspligtige personer og dødsboer, hvis indkomstår udløber den 31. december eller senere, gælder en længere frist for indgivelse af selvangivelse end efter statsskattelovens § 22, stk. 1.

Stk. 2. Når særlige grunde taler derfor, kan ligningsmyndigheden, i København og Frederiksberg vedkommende skattedirektorat, give personer og dødsboer udsættelse med indgivelse af selvangivelse.

Stk. 3. Hvis fristen for indgivelse af selvangivelse efter § 22, stk. 1, i statsskatte-loven udløber en fredag eller lørdag, anses indgivelse senest den søndag, der følger nærmest efter fristens udløb, for rettidig.

1. § 1, 1. pkt., affattes således:

„De i denne lov givne regler om skattemæssige afskrivninger m. v. finder anvendelse på maskiner, inventar og lignende driftsmidler, der benyttes erhvervmæssigt, på skibe til erhvervmæssig brug, på bygninger og på dræningsanlæg på jordbrugsbedrifter.“

Gældende afskrivningslov.

forskningsvirksomhed, som er knyttet til den skattepligtiges erhverv.

Gældende lov om særlig indkomstskat m. v.

(Lovbekendtgørelse nr. 521 af 2. oktober 1975).

§ 2. Ved opgørelsen af særlig indkomst medregnes:

1. — — —

2. Fortjeneste, opgjort efter § 29 i lov om skattemæssige afskrivninger m. v. ved afståelse af bygninger og installationer, på hvilke der har været foretaget skattemæssige afskrivninger i henhold til den nævnte lov.

Lov nr. 517 af 28. november 1969 om ændring af afskrivningsloven.

§ 2. — — —

Stk. 2. § 2, stk. 5 og stk. 7, 2.-4. pkt. i lov nr. 183 af 31. maj 1968 gælder ikke, når der kan afskrives på en bygning eller installation efter reglerne i afskrivningslovens § 24 A, stk. 1-2.

Lovforslaget.

2. Efter afsnit IV A indsættes:

„Afsnit IV B.

Dræningsanlæg på jordbrugsbedrifter.

§ 29 S. På dræningsanlæg på jordbrugsbedrifter kan der i anskaffelsesåret og hvert af de følgende 9 indkomstår foretages skattemæssig afskrivning med 10 pct. af anskaffelsessummen. Afskrivning kan ikke foretages i det indkomstår, hvor anlægget sælges.

Stk. 2. Fortjenesten ved salg af dræningsanlæg opgøres efter § 29 og beskattes efter § 2, nr. 2, i loven om særlig indkomstskat.

I § 2, nr. 2, i lov om særlig indkomstskat m. v., jfr. lovbekendtgørelse nr. 521 af 2. oktober 1975, indsættes efter „installationer“: „samt dræningsanlæg“.

I § 2, stk. 2, i lov nr. 517 af 28. november 1969 om ændring af afskrivningsloven udgår: „og stk. 7, 2.-4. pkt.“.

Bilag 2.

Forskellige lovbestemmelser knyttet til forslaget § 4.

Lov nr. 183 af 31. maj 1968 om ændring af afskrivningsloven.

§ 2.

Stk. 1-4. — — —

Stk. 5. På bygninger og særlige installationer, som den skattepligtige har anskaffet før den 15. marts 1968, kan skattemæssig afskrivning foretages efter de hidtil gældende regler, såfremt den skattepligtige herved kan opnå en hurtigere afskrivning end efter denne lov eller opnå afskrivning på formuegoder, som ikke kan afskrives efter reglerne i denne lov. Det samme gælder udgifter til ombygning eller forbedring, som den skattepligtige har foretaget før den 15. marts 1968.

Stk. 6. — — —

Stk. 7. § 29, som affattet i § 1, nr. 8, finder anvendelse på fortjenester, der erhverves den 15. marts 1968 eller senere. Har den skattepligtige anskaffet bygningen eller installationen før den 15. marts 1968, og har han ved indkomstopgørelsen for skatteåret 1968-69 og tidligere skatteår foretaget almindelige afskrivninger, men ikke ekstraafskrivning, forlods afskrivning eller forskudsafskrivning på det solgte formuegode, opgøres fortjenesten dog som forskellen mellem salgssummen og anskaffelsessummen med fradrag af samtlige skattemæssige afskrivninger, der er foretaget ved indkomstopgørelsen for skatteåret 1969-70 og følgende skatteår. Af den således opgjorte fortjeneste henregnes til den særlige indkomst højst et beløb lig summen af afskrivningerne for skatteåret 1969-70 og følgende skatteår. Reglerne i 2. og 3. pkt. gælder dog ikke, når den skattepligtige i medfør af stk. 5 har foretaget ekstraafskrivning ved indkomstopgørelsen for skatteåret 1969-70 eller senere skatteår.

Afskrivningsloven.

(lovbekendtgørelse nr. 628 af 30. november 1973, som ændret ved lov nr. 291 af 26. juni 1975).

§ 22. På de i § 18, stk. 1, litra a), nævnte bygninger kan der i anskaffelsesåret og hvert af de nærmest følgende 9 indkomstår foretages skattemæssig afskrivning med indtil 6 pct. af anskaffelsessummen. I hvert af de derefter følgende indkomstår kan skattemæssig afskrivning foretages med indtil 2 pct. af anskaffelsessummen. Ved anskaffelsesåret forstås det indkomstår, hvori bygningen erhverves eller fuldføres og tages i brug til et formål, der berettiger til skattemæssig afskrivning.

Stk. 2. De i stk. 1 nævnte afskrivningssatser forhøjes, når det må antages, at bygningen er udsat for en sådan fysisk forringelse, at den trods normal vedligeholdelse vil have mistet sin værdi inden 50 år efter opførelsen. Forhøjelsen udgør forskellen mellem på den ene side den afskrivningssats, som skulle anvendes, såfremt bygningen skulle afskrives med lige store årlige beløb over levetiden, regnet fra opførelsen, og på den anden side den i stk. 1, 2. punktum, nævnte afskrivningssats.

Stk. 3. På de i § 18, stk. 1, litra b), nævnte bygninger kan der i anskaffelsesåret og hvert af de nærmest følgende 9 indkomstår foretages skattemæssig afskrivning med indtil 4 pct. af anskaffelsessummen. I hvert af de derefter følgende indkomstår kan skattemæssig afskrivning foretages med indtil 1 pct. af anskaffelsessummen. Reglen i stk. 2 finder tilsvarende anvendelse, når det må antages, at bygningen er udsat for en sådan fysisk forringelse, at den trods normal vedligeholdelse vil have mistet sin værdi inden 100 år efter opførelsen.

Stk. 4. Afskrivningssatserne i stk. 1, jfr. stk. 2, finder dog anvendelse på bygninger eller lokaler af den i § 18, 1, litra b), nævnte art, når de på den i § 18, stk. 1, litra c), nævnte måde er knyttet til en bygning, der omfattes af § 18, stk. 1, litra a) eller b), på den foran nævnte måde knytter sig til en bygning, for hvilken afskrivningssatserne forhøjes i medfør af stk. 2 eller stk. 3, 3. punktum, gælder de forhøjede satser også for den tilknyttede bygning.

Stk. 5. Afskrivning på se i § 18, stk. 1, litra c), nævnte bygninger m. v. sker efter afskrivningssatserne for den bygning, hvortil de er knyttet.

Stk. 6. Afskrivning på de i § 18, stk. 1, litra d), og § 18, stk. 3, 2. punktum, nævnte bygninger sker efter afskrivningssatserne i stk. 3.

§ 24 A. Et dødsbo kan foretage skattemæssige afskrivninger på bygninger og installationer i afskrivningsberettigede bygninger med de procentsatser, der er nævnt i § 22, stk. 1, 1. pkt., jfr. stk. 2, § 22, stk. 3, 1. pkt., jfr. 3. pkt., og § 23, stk. 1, 1. pkt., jfr. stk. 3, uanset hvornår bygningen eller installationen er anskaffet af afdøde eller dennes ægtefælle. Afskrivningerne beregnes som procentdele af den værdi, hvortil bygningen eller installationen er nedskrevet i tiden indtil dødsfaldet. Er der som følge af §§ 14 eller 15 i kildeskatteloven ikke foretaget en afsluttende ansættelse, anvendes i stedet den skattemæssige værdi, som er angivet i opgørelsen efter § 14, stk. 3, med fradrag af de afskrivninger, der skal ske efter § 14, stk. 4.

Stk. 2. Arvingen, ægtefællen eller legatarren, som efter § 33, stk. 1, i kildeskatteloven indtræder i boets skattemæssige stilling

med hensyn til bygninger eller installationer i afskrivningsberettigede bygninger, kan i udlægsåret og i hvert af de nærmest følgende 9 indkomstår foretage skattemæssige afskrivninger med de procentsatser, der er nævnt i § 22, stk. 1, 1. pkt., jfr. stk. 2, § 22, stk. 3, 1. pkt., jfr. 3. pkt., og § 23, stk. 1, 1. pkt., jfr. stk. 3. Afskrivningerne beregnes som procentdele af den værdi, hvortil bygningen eller installationen er nedskrevet i tiden indtil udlægget.

Stk. 3. Finder udlægget først sted efter skæringsdagen i den endelige boopgørelse, gælder reglerne i stk. 2 for det indkomstår, hvori skæringsdagen er beliggende og for hvert af de nærmest følgende 9 indkomstår.

§ 29. Ved salg af bygninger samt særlige installationer i bygninger, hvorpå der kan afskrives efter § 18, forholdes der i overensstemmelse med § 2, nr. 2, i lov om særlig indkomstskat m. v. Den særlige indkomst omfatter den ved salget eventuelt indvundne fortjeneste, dog højst et beløb lig summen af samtlige foretagne afskrivninger, herunder forlods afskrivning og forskudsafskrivning på det solgte formuegode. Fortjenesten opgøres som forskellen mellem på den ene side salgssummen og på den anden side de afskrivningsberettigede udgifter til anskaffelse, forbedringer m. v. med fradrag af samtlige foretagne afskrivninger, herunder forlods afskrivning og forskudsafskrivning. Eventuelt tab kan hverken fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige særlige indkomst eller ved opgørelsen af den skattepligtige almindelige indkomst.

Stk. 2. Forsikrings- eller erstatningssummer behandles på samme måde som beløb, der indvindes ved salg af det pågældende formuegode.